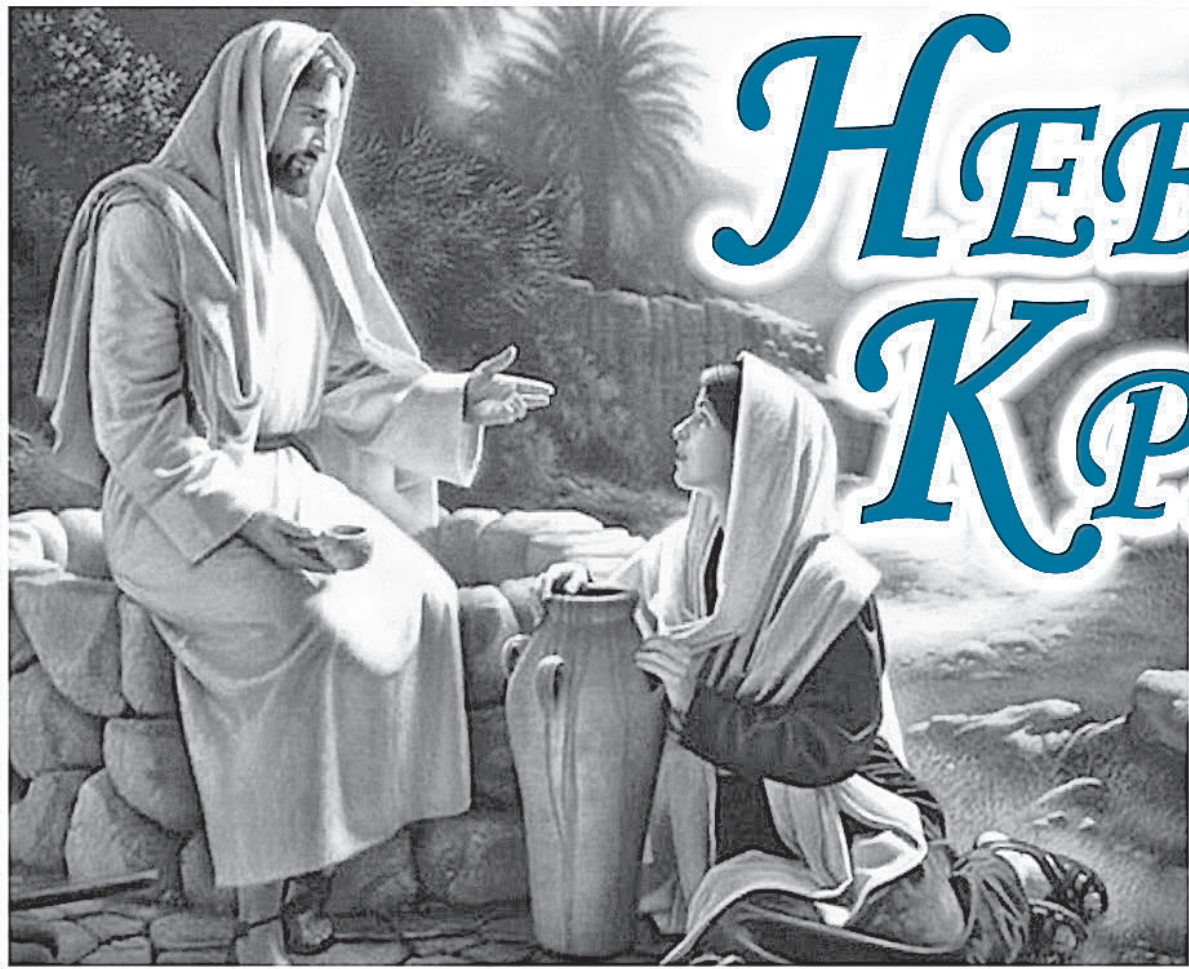

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 2(70)
1.02.2019 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

а/с 5627
м. Вінниця,
21011, Україна

Щороку 15 лютого християни відзначають свято Стрітіння Господнього. Воно було запроваджене для вшанування пам'яті про подію, що сталася у Єрусалимському храмі через 40 днів після народження Ісуса Христа. На відміну від Різдва, Пасхи та інших визначних християнських свят, ця подія відбулася саме у храмі.

Якщо запитати будь-яку людину, що таке храм, то, без сумніву, більшість людей відповість, що це місце для поклоніння Богу. Люди у всі часи шукали спілкування з Богом, оскільки після гріхопадіння потребували Його підтримки та захисту від сил зла. Зі сторінок Старого Заповіту ми дізнаємося про те, що сам Господь через пророка Мойсея дав повеління влаштувати особливе місце для поклоніння Богу, яке називали Скінія. Перший постійний Єрусалимський храм був побудований за часів правління царя Соломона приблизно у 960 році до н.е. Це була велична споруда, багато оздоблена золотом. Поклоніння включало жертвоприношення тварин, яке проводили священники, вознесення молитов та спів із музичним супроводом, який виконували левіти. Приблизно у 586 році до н.е. цей храм був зруйнований за наказом Вавилонського царя Навуходоносора, армія якого повністю захопила країну. Другий храм був відбудований на місці попереднього після повернення євреїв із вавилонського полону приблизно в другій половині V ст. до н.е.

Присутність Бога у храмі завжди була незримою, але вона виявлялася через Божі дії на святому місці. У Єрусалимському храмі під час богослужіння сходили вогонь на жертovníк, виявляючи Божу присутність. Коли один раз в рік первосвященик заходив у Святе Святих за завісу в храмі, він міг померти, якщо не виконав в точності усіх постанов Божих. Та настав час, коли Бог прийшов у Свій храм у видимому образі, як і обіцяв протягом багатьох століть через Своїх пророків. Але коли це сталося, Його майже ніхто не впізнав. Адже Бог є Дух, як написано в Слові Божому, тому Його не можна впізнати по обличчю, а лише через відкриття Святого Духа Божого. У Старому Заповіті в книзі пророка Малахії записані такі пророчі слова: «Ось Я посилаю ангела Мого, і він приготує дорогу переді Мною. І негайно за цим прийде в храм Свій Господь, що Його ви шукаєте, — Ангел завіту, що Його бажаєте. Ось Він іде, — говорить Господь Саваот!» (Мал. 3:1). Бог через Малахію звістив про подію, яка сталася приблизно через 400 років — прихід у світ Месії, народженого Божого Сина, якого Він обіцяв послати ще першому праотцеві віри, щоб у Ньому благосло-

вити всі народи землі. Так і сталося за Словом Божим. Біля двох тисяч років тому в юдейському містечку Вифлеємі народився обіцяний Спаситель світу — Божий Син Ісус. А через сорок днів по закону Він був принесений його батьками до храму — місця, яке завжди належало Богу і освячувалося Його присутністю.

«І як сповнилися дні очищення Марії за Законом Мойсея, то понесли Його

меч прошиє душу, щоб відкрились багатьох сердець думки». Була там також пророчиця Анна, дочка Фануїлова, з роду Асирогого; вона була в глибокій старості, живши з чоловіком сім років від дівочства свого. І ця вдова до вісімдесяти чотирьох років не відходила від храму, постом та молитвою служила Богові вдень і вночі. І вона тієї ж години надійшла, віддала хвалу Господу, і говорила про нього всім,

ЗУСТРІЧ У ХРАМІ

в Єрусалим, щоб поставити перед Господом, як написано в Законі Господньому: «Кожне перворідне дитя чоловічої статі, яке відкриває утробу, посвячується для Господа», і принесли жертву згідно із Законом Господнім: пару горлиць або двох голубенят. І ось був чоловік в Єрусалимі на ім'я Симеон; і чоловік цей, праведний та побожний, сподівався потіхи для Ізраїля; і Дух Святий був на ньому. І було йому сповіщено від Духа Святого, що він не бачитиме смерті, доки не побачить Христа Господнього. І Дух припровадив його до храму. А як принесли батько й мати Дитя Ісуса, щоб зробити їм, що треба, за звичаєм законним для Нього, то взяв він Його на руки свої, благословив Бога і промовив: «Нині відпускаєш слугу Твого, Владико, за словом Твоїм із миром, бо бачили очі мої спасіння Твоє, яке приготував Ти перед усіма народами, — світло на провісному поганам і славу народу Твого Ізраїля!» І дивувався Йосип і мати Його тому, що сказано про Нього. І благословив їх Симеон, і сказав до Марії, матері Його: «Ось Цей лежить на падіння і вставання багатьох в Ізраїлі і на знак сперечання, та й тобі самій

що сподівалися визволення Єрусалиму.» (Лк. 2:22-38)

В Єрусалимському храмі завжди було багато людей, а не лише під час свят, оскільки народ сходився туди з усіх кінців країни, щоб виконувати належні за законом обряди, давати обітницю, складати подяки та поклонятися. Тому, коли батьки Ісуса прийшли за законним звичаєм до храму, у ньому також було дуже багато народу. Але серед усієї кількості присутніх на той час лише двоє мали відкриття Святого Духа про те, що храм відвідав сам Господь у людському тілі, адже до храму принесли Немовля, яке є Господом неба і землі. Таким був старець Симеон, праведний та побожний, і тому Дух Святий був на ньому і припровадив його в потрібний час до храму. Згадується також за пророчицю Анну, яка, як написано, не відходила від храму та, підійшовши, впізнала у Немовляті Спасителя і стала славити Бога. Інші люди, що були на той час у храмі, лише із подивом спостерігали за тим, що відбувалося.

Тож ким був Малюк, принесений до храму, коли не лише земний храм,

а небо і небеса небес не можуть вмістити слави Божої? У наведеному вище тексті Євангелії від Луки нам це відкривається. Про старця Симеона зазначено, що він сподівався потіхи для Ізраїля. І його сподівання виповнилося — у Своєму Сині Бог послав потіху для усіх сердець, огорнутих печаллю через духовний занепад Божого народу. Багато хто зневірився і думав, що Бог залишив Свій народ, але Отець послав Сина, ім'я якого Еммануїл, що означає «з нами Бог». Через нього Бог засвідчив: «Я вас не забув, всі мої обітниці Я виконаю, бо Я вірний!»

Одного разу Ісус, звертаючись до фарисеїв, сказав про себе так: «А Я вам кажу, що тут є більший від храму!» (Мт. 12:6), та вони не могли зрозуміти Його слів, бо не пізнали, Хто насправді стоїть перед ними. Для багатьох слухачів також були незрозумілими слова апостола Павла, який проповідував в Афінах в Ареопазі: «Бог, який створив світ і все в ньому, Цар неба і землі Господь, не в рукотворних храмах перебуває» (Дії. 17:24). Чому він так стверджував? Адже люди завжди шукали у храмі Бога та Його присутності. Але Син Божий Ісус Христос, прийшовши у світ, побажав обрати собі за оселю інше місце, а не тимчасову будівлю храму: «Вселюся в них і ходитиму в них, і буду їхнім Богом, а вони будуть Моїм народом.» (2 Кор. 6:16). У цих словах відкривається велика таємниця Бога, про яку звіщали ще старозавітні пророки, — найбажанішою оселею для Творця є наші серця, віддані Йому. Раніше Бог не міг перебувати у них, бо люди не були примирені із Творцем. Але Божий Син, прийшовши на землю, помер за наші гріхи і звершив відкуплення усього людства. Через те Він пообіцяв Своїм послідовникам: «Коли хто любить Мене, той береже слово Моє, і Отець Мій полюбить його, і до нього ми прийдемо, і оселю в нього зробимо.» (Ів. 14:23).

Вважають, що свято Стрітіння є образом зустрічі людини із Богом. Як зустріч Новонародженого Ісуса із праведними Симеоном та Анною, що відбулася у Єрусалимському храмі, стала початком для епохи Нового Божого Заповіту, так особиста зустріч кожної людини із прославленим Божим Сином стає початком її духовного відродження, завдяки якому Бог може поселитися та постійно перебувати Духом Своїм у ній. Це підтверджує нам і Слово Боже: «Христос же, як Син, в домі Його, а дім Його — ми.» (Євр. 3:6). Тому апостол Павло, звертаючись до християн у Коринті, нагадує: «Хіба не знаєте, що тіло ваше — це храм Духа Святого, що живе в вас, Якого маєте від Бога, і ви не свої?» (1 Кор. 6:19).

Павліна Снівак

2

Дорогоцінні істини Євангелії: (Як.2:13)

«Милість же підноситься над судом»

№ 2 (70). 01.02.2019 р.

Що ми знаємо про таку позитивну рису серця як милість? В тлумачних словниках це слово означає доброзичливе, привітне ставлення до кого-небудь; прихильність когось вищого становищем до залежного; вияв жалості, милосердя, помилування; виявити добру волю, бажання допомогти, піти назустріч кому-небудь; людяне ставлення. Ця позитивна риса серця притаманна людям в більшій або меншій мірі. Бо без неї, як і без любові, як би могли жити люди на землі?

Але найбільшою милістю володіє Творець Всесвіту — Бог, Який і являє її в кожному Своему творінні. Він один творить великі чудеса: Він створив небеса, премудро утвердив землю на водах, Він створив сонце, щоб світило вдень, місяць і зорі, щоб світили вночі. Він дає поживу всім творінням, бо повіки милість Його. Благий Господь до всіх, і милість Його на всіх ділах Його. Господь любить тих, які бояться Його і уповають на милість Його. Він творить суд і правду на землі, бо Господь милосердний і милість Його вічна і істина Його з роду в рід. Якби не Його милість, що було б з нами, з нашою багатостраждальною землею, яка з часів перших людей терпить біди, горе, війни і всілякі природні катаклізми? А особливо в останні часи.

Людство заслуговує кару від Бога за свої злочини, які поширюються по всій землі. Не швидко звершується суд над злими вчинками, тому і не страшають людські серця чинити зло. Але милосердний Господь Бог не перестає милувати нашу землю, довготерпить нас заради покаяння. Хіба Він не бачить, як звершаються несправедливі суди між людьми на землі, де виправдовують винуватого

і засуджують невинного? Бачить Господь, і огидно це в очах Його. Він заповідав судити тяжби людей судом праведним. Як написано в Святому Писанні: «Якщо буде тяжба між людьми, то нехай приведуть їх на суд і розсудять їх, правого нехай виправдають, а винного засудять» (Втор. 25:1). При звершенні суду Господь бажає, щоб люди не забували творити і милість; і добре, коли милість піднесеться над судом.

Бог в Своїй великій милості і любові помилував грішне людство. Всі люди в особі Адама згрішили, і всі заслуговують на смерть, бо кара за гріх — це смерть. Але Господь Бог так полюбив наш світ, що віддав Сина Свого на смерть за всіх нас. Він вилив на Нього весь Свій гнів за людські гріхи. Божий суд припав на Ісуса Христа, і Він прийняв весь удар на Себе, переніс тяжкі муки і страждання на хресті, помер за нас. Але смерть не мала влади над Христом, бо Він не зробив ніякого гріха, вона не змогла Його утримати в своїх обіймах, і Бог Отець воскресив Свого Сина Ісуса для нашого виправдання. І тепер кожний, хто повірить у Нього, отримає прощення гріхів, не загине в вічності, але буде мати життя вічне, яке дарує нам Господь Бог.

Наведу приклад з історичних переказів. До одного імператора прийшла жінка просити дарувати життя її сину, який був засуджений до смертної кари.

— Ваш син, — відповів імператор, — недостойний його.

— Я і сама знаю, що він цього недостойний, — відказала мати, — но я прошу вас помилувати мого сина.

— Він не заслуговує милості, — заперечив імператор.

— Адже те, що дається по заслугах, то буде відплата, — боязко прошепотіла мати. — А я прошу милості, яка дарується незалежно від заслуг і також зовсім ні від всіляких заслужених справ. Я прошу у Вас милості до мого сина.

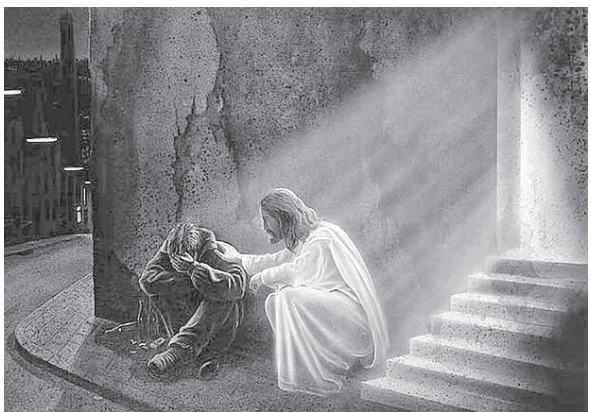
Імператор задумався. Слова жінки зворушили його почуття і він рішуче відповів: «Дарую Вашому синові життя». І злочинець був звільнений.

Ось що таке милість. Ось через те Давид, один з героїв Святого Писання, проголошує: «милість Твоя краще, ніж життя». Втратити милість Божу для Давида було страшніше, ніж втратити життя. Милість Божа до небес, а істина (правосуддя) тільки понад хмарами, через те «милість же підноситься над судом»

(Як.2:13). Бог не зобов'язаний проявляти милість, по Своему благоволінню Він її дарує тому, кому забажає. При цьому по Божому закону і людям наказано пом'якшувати правосуддя милістю. Бог попереджує, що якщо ми не будемо милостивими, то не отримаємо милості від Нього. «Бо немилостивий суд тому, хто не творив милості» (Як.2:13). І в нагріній проповіді Сам Ісус Господь проголосив до людей, що «блаженні милостиві, бо вони помилувані будуть» (Мат.5:7). Сам Бог Отець спас нас ціною крові і смерті Сина Свого Ісуса на хресті; ми, люди, до свого спасіння нічого не можемо докласти. Спасіння — це діло Боже, і це Його благодать — тобто незаслужена милість, яку Господь нам дав. Так говорить і вірш з Євангелії: «Він спас нас не за діла праведності, які б ми вчинили, а з Своєї милості, через купіль відродження і оновлення Святим Духом, Якого щедро вилив на нас через Ісуса Христа Спасителя нашого, щоб, виправдавшись Його благодаттю, ми за упованням стали спадкоємцями вічного життя» (Тит. 3:5-7).

Слава Богу за Його милість до нас, грішних людей, що Його милість нас спасла від загибелі, від вічних страждань, від другої смерті, яка є вогняне озеро. І віруючий в Христа на суд не приходить, я маю на увазі суд засудження, кару, тому що жертва Ісуса Христа покрила всі його гріхи і він пробуває завжди в милості Божій, бо став Його дитям і наслідуює життя вічне; він береже благодать, ходить в страху Божому, і Бог його приведе в небесний дом, де буде радість вічна, яка ніколи не скінчиться. Амінь!

Олександр Волтарніст.

БОГ ВАЖЛИВИШИЙ!

Ранок... Черговий ранок. Як завжди купа важливих справ, які треба вирішувати. Біганина. Туди піти, те зробити, з іншим обов'язково розібратися до вечора... Майже зібрана, ледве знайшовся час для сніданку. Перед виходом з дому переглядаю список майбутніх справ, які треба виконати. Немає часу дочитувати, треба встигнути вчасно, треба вилітати з дому вже і негайно! Спішу, квапливо кидаю картку з написаним планом в сумку, а вона падає на підлогу. Картка впала даремно. Вона зупинила мене, я задумалась...

Знаєте, перед тим як написати, про що задумалась, хочу задати вам декілька питань для особистих роздумів: Чи добре складати плани на день? Керувати своїм часом? Знати чітко, як пройде день від моменту ранкового пробудження до вечірнього сну? Дали відповідь? А як у вас складається з плануванням? Що входить у ваші плани? І чи вписуються в них інші особи з вашого оточення? Чи є у ваших планах Бог?

...Отож, про що я задумалась, чому мене зупинила картка, що впала на підлогу? Знаєте, таке буває, що минуле часом спливає в свідомості зовсім неочікувано, дивним чином переплітається з теперішнім. В такі моменти є усвідомлення, що слова мають силу і діють на людину не лише в момент мовлення але і протягом років. Закарбована в пам'яті інформація зберігається не тільки текстово, а й з відповідним тембром голосу, переданими почуттями, емоціями, образами. Почуті слова можуть звучати в голові з новою силою так само, як і багато років тому.

«Знаєш, ти завжди маєш плани, але мене немає в твоїх планах!» — це мама. Ось, почула знову те саме. І тут, в цей день, мова йшла не про мою маму (хоча тоді, давно, Бог промовив через неї про її біль до мене, показав, що моє життя крутилося виключно навколо мого «Я» і моїх проблем). Тепер мова йшла про Бога. Він знову промовив ті самі слова маминим голосом. Цього разу про те, що Він відчуває стосовно мене, дослівно ті самі слова «...Маєш плани, але Мене немає в твоїх планах!»

Цей листок... Перечитую його знову, уважно і до кінця. Так багато планів. Важливих рішень, які треба прийняти протягом дня, і справ, що потребують мудрого підходу та термінового вирішення... І нічого в тому листку паперу не було стосовно Бога. Усе було написано так, наче Його просто не існує. Так, ніби я сама — творець свого життя... Стало сумно. Для Бога важлива я, Він не байдужий до мене, до того, що зі мною відбувається, як проведу черговий день життя (так само як і до вас, і що з вами відбувається), а фактично я навіть не врахувала Його існування! Йому в буквальному значенні довелося говорити до мене напрома, голосом, що висловлював засмучення і біль. Говорити так голосно, щоб я нарешті

почула, зупинилась, задумалась над своїм життям. Картка впала даремно. Бог сказав правду.

Ось як почався день: відкрила очі, довго дрімала, проспала годину, о котрій мала встати. Зірвалася на ноги. З'їла сніданок стоячи (бо не було часу сидіти), зібрала необхідні речі в сумку і взяла вчора написане планування, щоб перечитати перед виходом з дому. І ось чого не було: не було молитви, читання Слова Божого, жодної подяки Отцю, бодай за те, що прокинулась і маю сили встати... Я не порадила з Богом стосовно важливих рішень, я забула про існування Бога в цей ранок...

Купа «важливих» обставин з легкістю відводять людину від Отця Небесного. Задум диявола в тому, щоб таких обставин було чим побільше в житті християнина, щоб «важливі речі» виключали можливість проводити день з Богом!

Вийшов Сіях сіяти насіння... Ви ж знаєте цю історію, чи не так? «А інше упало між терен, і вигнався терен, і його поглинув.» (Лук.8:7)

Бог по Своїй великій милості зупинив мене через картку, яка впала на підлогу. Промовив слова, які торкнулися мого серця. Показав, в чому каятися. Знаєте, якби не тривалі взаємодносини з Богом, то було б, як в тій притчі про Сіяча: «... упало між терен, і вигнався терен, і його поглинув», бо почути голос Божий, тримаючи Бога дуже далеко на відстані від себе, практично неможливо.

В свою чергу, добрий ґрунт постійно потребує опіки, треба його обробляти, чистити від бур'янів, як в фізичному світі, так і в духовному: «Інше ж упало на добру землю, і, зійшовши, уродило стократно. Це сказавши, закликав: Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!» (Лук.:8:8).

Просто впавши, добре насіння само не зійде, а якщо і зійде, то бур'яни, які від природи мають сильніше коріння, заглушать його, якщо не одразу, то з часом. Дбайте про ґрунт, пильнуйте серце своє: «Бо де скарб ваш, там буде й серце ваше.» (Лук.: 12:34). Втративши Бога, ви втрачаєте все, а довіряючи Йому, отримуєте життя з подостатком.

Ось вам маленька коротка історія до теми. Теж для роздумів.

Якось я мала хорошу розмову з людиною, яка на той час керувала однією з громадських організацій у Львові. Після чергового тренінгу для лідерів відділів по роботі громадської організації вона виглядала занадто втомлена і знесилена. Я спитала її, як вона себе почуває і як їй вдається все встигати (бо колосальний об'єм роботи, який виконувала ця жінка, далеко не кожному чоловікові буде під силу!). Ось її відповідь: «Два слова: «Time management» — мистецтво керувати часом. Я точно знаю, що кому маю сказати, де буду протягом дня, скільки годин працюватиму, скільки буду спати, відпочивати, що і коли їстиму. Мене не дуже хвилює, хто що говорить про мене, що думають люди.

Кожен проект — це моє самоствердження і самореалізація, тому коштує вкладених надзусиль і часу. І я добре знаю ціну власної жертви: розмова з тобою — моя втрачена кава і перекус... Так завжди протягом дня губиться в небуття 20–30 хвилин життя... Тож мушу йти, якщо захочеш мати зі мною особисту розмову, то треба її запланувати через півтора тижні, все інше вже розписано... Через два роки такого життя вона втомилася, залишила ту справу, в яку вкладала багато зусиль, емоційно виснажилася... Все-таки людина не робот, щоб жити запрограмованим життям. Скоріше людина подібна до колодязя з водою, який віддає воду, і якщо не має наповнення від джерела, то засихає.

Тож, наповнюйтеся Живою Водою, коли хочете творити добро, бо власні ресурси швидко вичерпаються. Без Бога їх поповнити неможливо.

Оксана Нестеренко
м. Львів

БОГ Є ЛЮБОВ

Бог є любов. Це — правда. Ви не вірите? Погляньте: Він в серця до вас прийшов. І в світі зла, великому і сірому, Він саме вас чомусь в цей день знайшов.

Він саме вам дарує шлях до вічності, Це світле небо й дім Свого Отця. Не бійтесь потонути в морі ніжності Й отримати із рук Його вінця.

Не проганяйте цю любов на вулицю. Не проганяйте... Знаєте, Вона Довірливо до ваших душ так тулиться! Не треба, щоб була вона одна.

Прийміть цей подарунок світла й радості. Бог любить вас, бо Він за вас помер. Повірте, як це добре жити в святості І не колись, не десь, а тут, тепер.

Підійть за Ним, і ви не пожалкуєте. Підійть... Навіщо вам ця марнота? З Ісусом дім новий в душі збудуєте, Там буде спокій, мир і доброта.

Підійть за Ним... Ви чуєте, як кличе Він? Ви чуєте — душа ваша жива! Зробіть лиш крок... Несмілий... Тільки крок... Один... А далі стежка буде вже нова.

Юлія Тонего

ЯКІНІЯ КРИНІЯ НЕБЕСНА

Однією з фундаментальних істин християнства є вчення про Трійцю. Ця доктрина породила багато суперечок і розділень в історії християнської Церкви, адже слова “Трійця” в Біблії немає. Все ж уважним, щирим і неупередженим читачам Біблії відкривається дивовижна таємниця, закрита для людей часів Старого Заповіту. А саме: Бог Творець в Своїй сутності є Триєдиний.

Пропонуємо вашій увазі уривки з книги “Біблійні доктрини” докторів богослів’я Стенлі Гортон і Вільяма Мензіса, які дещо пояснюють цю непросту тему.

“Є три різні Особистості, кожна з них абсолютна Божественна. Однак Вони настільки гармонійно з’єднані, що являють собою одне єство. Це зовсім не означає, що є три Боги”.

“Триєдинство є гармонійним спілкуванням у Божестві”.

Особа Бога Отця майже не викликає у людей жодних заперечень. Але особа Сина і особа Духа Святого часто є причинами непорозуміння. Розглянемо, що говорить Біблія про ці дві особи Святої Трійці.

ІСУС ХРИСТОС — БОГ ЧИ ЛЮДИНА?

Біблія вказує, що Ісус Христос має всі властивості Бога. Він вічний і нестворений. Будучи Єдинородним Сином Божим, Він є однакової сутності з Богом-Отцем. Христос дав початок всьому творінню, бо все через Нього і для Нього створено (Іс. 9:5–6; Мх. 5:2; Ів. 8:58). Всесвіт, ангели, люди, земля, природа — це Боже творіння. Але коли Біблія говорить про Ісуса, то ніколи не вживає слова “створений”. Про Нього сказано: “Він є образ невидимого Бога, роджений перш усякого творіння, бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престולי, чи то господства, чи то влади, чи то начальства, усе через Нього і для Нього створено (Кол. 1:15–16). Хто ж це є Творець, як не Бог? Слова “роджений перше усякого творіння”, тобто “перворідний”, зовсім не означають, що в якийсь період вічності Ісус не існував. Вони вказують на унікальність Ісуса, як “першого за становищем”, “спадкоємця”, “правителя всього створеного”. Саме таке значення має перворідство в Біблійній мові.

Ось що пише на цю тему К. С. Льюїс у книзі “Просто християнство”: “Породити — значить стати батьком; творити — означає зробити. Ось в чому різниця. Коли ви народжуєте, то народжуєте щось того роду, що й ви самі. Людина народжує людських дітей, бобер бобрят, а пташка відкладає яйця, з яких виплуплюються пташенята. Але коли ви щось творите, то робите щось зовсім інше, ніж ви самі. Пташка робить гніздо, бобер будує загату на річці, а людина робить машину або навіть щось більш подібне на себе, наприклад, статую. Але, звичайно, статуя — це несправжня людина, вона схожа тільки з вигляду. Вона не дихає, не думає, не є живою. Саме це потрібно зрозуміти найперше. Той, Кого народжує Бог, є Бог. Так само й народжене від людини є людина. Те, що Бог творить, не є Богом, точно так, що людина робить, не є людиною. Ось чому ні люди, ні ангели не є синами Божими в тому розумінні, в якому є Христос”.

Подібну думку про унікальність Ісуса Христа як Сина, Єдинородного від Отця, розвиває вся Євангелія від Івана. Зокрема, особливо сильно наголошується на цьому в першому розділі, називаючи Сина вічним Словом, або по-грецьки Логосом: “Спочатку було Слово, Слово було у Бога, й Слово було Бог. Воно було споконвіку в Бога, усе через Нього

сталось і без Нього не сталося ніщо, що сталося. У Ньому життя було: й життя було світлом людям” (Ів. 1:1–4). “І Слово тілом сталося і перебувало між нами, повне благодаті й правди, й ми бачили славу Його, як Єдинородного від Отця” (Ів. 1:14).

Ісусу властиві такі риси Бога як: всюдиприсутність, всезнання і всемогутність.

“Бо де двоє чи троє зібрані в ім’я Моє, там Я посеред них.” (Мт. 18:20). І подібне місце: “Ось Я перебуватиму повсякденно з вами аж до кінця віку” (Мт. 28:20). Крім того, Христос живе в серці кожного віруючого в Нього. (Ів. 14:23, Рим. 8:9, 2Кор. 13:5). Новий Заповіт говорить про Христа як про Всезнаючого. Він володіє знанням всього минулого, теперішнього і майбутнього. В Ів. 2:24–25 стверджується, що “Ісус знав усіх” і “знав, що в людині”. Учні свідчили: “Тепер ми бачимо, що Ти знаєш усе” (Ів. 16:30). Про Христа сказано, що Він знав, хто зрадить Його (Ів. 6:64). Читаючи Євангелію, ми бачимо, що Ісус часто знав те, що є невідомим для простих смертних. Христос проявляє Свою всемогутність у повній владі над творінням. Він має владу прощати гріхи, Він має владу над хворобами, життям і смертю. (Лк. 4:38–41; 7:12–17). Йому дана всяка влада на небі і на землі (Мт. 28:18).

В Новому Заповіті є декілька місць, які прямо називають Ісуса Христа Богом. Крім того, Він приймає молитви, а також хвалу і поклоніння, які по праву належать Йому від людей. А цього ні пророки, ні апостоли, ні Божі ангели ніколи не робили. Вони казали людям віддавати всю славу Богу (Євр. 1:1–14; Фил. 2:6–11; Рим. 9:5; Лк. 19:35–40). Як же потрібно докази і аргументи, щоб, як апостол Хома, від щирого серця сказати в молитві Христу: “Господь мій і Бог мій” (Ів. 20:26–29).

Ось чому ми можемо впевнено сказати, що в особі Ісуса Христа на землю зійшов Бог. Він був повністю Богом і повністю людиною. Коли Він залишив славу небес і став Сином Людським, тоді Він прийняв на себе людську природу, щоб у всьому бути подібним до нас, лише з однією різницею — Він був безгрішним. Він був спраглий і голодний, страждав і терпів, плакав і сумував. Будучи у людській природі зі всіма її обмеженнями, Божий Син добровільно покоровив Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини, був слухняним Отцеві аж до смерті і до смерті хресної (Фил. 2:6–11). І ця подібність була повна, досконала і абсолютна. Його жертва на хресті за нас — заплата за гріхи людей — була також досконала. Тут є відповідь всім тим, хто говорить: “Якщо Христос рівний Богу, то чому Він називає Отця більшим за Себе?”, “Чому Він сказав, що навіть Син Людський не знає часу Другого Приходу?”, “Чому Біблія каже, що є один посередник між Богом і людьми — Людина Ісус Христос?”

Ось що говорить Джозх Макдауел у книзі “Ісус”: “Майже всі аргументи, які використовуються для заперечення того, що Ісус є Бог, появляються через неправильне розуміння Фил. 2:6–11, де проповідується, що Ісус мав дві природи: людську і божественну. Ісус існував у двох образах: як Бог (вірш 6) і як людина (вірш 7). Текст вчить, що Його першим станом

була рівність з Богом, другим — добровільне приниження Себе. Майже всі вірші з Біблії, які використовують, щоб доказати, ніби Ісус не був рівним Богу Отцю, співставляють Ісуса в Його приниженому людському стані з піднесеним становищем Бога на Небесах. Залишається непоміченим те, що Ісус залишив Своє піднесене становище рівності

з Богом Отцем, щоб стати людиною, померти за гріхи світу, воскреснути і вознестись”.

ДУХ СВЯТИЙ — ТРЕТЯ ОСОБА ТРІЙЦІ

У день зіслання Святого Духа — День П’ятидесятниці — розпочався новий період у стосунках між Богом і людиною. Ми називаємо це періодом Духа Святого, або періодом благодаті. Завданням Святого Духа, Якого Ісус називає Утішителем, є: “Виявити світові про гріх, про правду і про суд” (Ів. 16:8). Тобто розбудити совість грішника, привести невіруючого до покаяння. А для віруючих є чудова обітниця присутності Духа Святого, Який є нашим Порадником і Утішителем, якщо ми прислухаємося до Його тихого і ніжного голосу в нашому серці.

Він навчає нас і нагадує все те, чого навчав Ісус (Ів. 14:23–26). Він підкріплює наш дух, формуючи в нас нову духовну природу, щоб Христос через віру замешкав у наших серцях, і щоб ми змогли перемогти плоть і принести добрі плоди Духа (Еф. 3:14–21; Гал. 5:16–25). Він дає нам силу і владу дітей Божих, щоб нам бути свідками Ісуса Христа, Його представниками в цьому світі (Дії 1:8). Тільки наповнені Духом Святим християни є найбільш успішними в досягненні вісткою Євангелії серцеце неспасених. Вся історія Церкви, а також Книга Дій Святих Апостолів, яку іноді називають книгою Дій Святого Духа, свідчать про це (Дії 2:1–47; 4:23–31; 5:12–16; 8:4–8). Також Дух Святий розкриває нам духовні істини, котрі виходять за межі нашого людського розуміння, і котрі ми сприймаємо вірою, як Боже об’явлення (ІКор. 2:10–16).

Існує певна небезпека для тих людей, які, будучи ще недосвідченими у вірі, можуть вважати свої почуття, емоції, думки і вчинки викликаними дією Святого Духа. Щоб уникнути таких помилок необхідно добре знати Біблію. Дух Святий є автором Біблії і Він не суперечить Самому Собі. Також спілкування з іншими побожними і досвідченими віруючими людьми може допомогти уникнути самообману. Вчитись розуміти Духа Святого — це постійний процес, який неможливий без послуху Божому Слову, віри в кожну істину, якій воно навчає.

Дух Святий є Третьою Особою Святої Трійці. Це не є якась сила або енергія, а, власне, особа. Біблія вказує, що Дух Святий може говорити, навчати і навіть засмучуватися. Все це властиве особистості, а не абстрактній силі чи енергії. Біблія часто називає Духа Святого Духом Божим і Духом Христовим. Ми зустрічаємо в Біблії слова і вирази, які в однаковій мірі вживаються як відносно Бога Отця і Сина, так і відносно Духа Святого (Дії 5:3–4; 8:29; 11:12; 13:2–4; 16:6–7; Рим. 8:26–27; 1 Кор. 12:11; Еф. 4:30). З Біблії ми дізнаємося, що аж до Другого Приходу Христа Його заступником є Дух Святий (Ів. 15:26).

ПОМИЛКОВІ ПОГЛЯДИ

У книзі “Біблійні доктрини” також звертається увага на основні помилкові думки щодо Трійці:

“Основні дві ересі, які відхилялися від єдності церковного розуміння Біблійного вчення відносно Трійці, були сабеліанізм та аріанізм. Десь в середині III ст. н.е. у спробі уникнути вчення про існування трьох різних Богів Сабелій висунув ідею, що існує один Бог з однією Особою. Але Він проявив Себе у трьох різних подобах. Спочатку існував Бог Отець — Творець. Після цього Бог проявив Себе як Син — Відкупитель. Тепер Він проявляє Себе як Дух. Згідно слів Сабелія було просто проявлення трьох різних “масок”. Сучасна форма цієї ересі з’явилася приблизно у 1915 р., прийнявши назву “Тільки Ісус”, або “Єдиний”. Вона є різновидом унітаріанізму, який занадто спрощує Трійцю, фактично опускаючи Бога на рівень людини.

Іншою серйозною ерессю, яка періодично вражала Церкву, є аріанізм. Аріє у 325 р. н.е. впав у іншу крайність. Настільки підкреслив різницю серед осіб Божества, що в результаті розділив Божество на три різні істоти. Результатом було підкорення не тільки у стосунках, але й у природі, як для Сина, так і для Духа Святого до позиції нижчої, ніж повна Божественність. Аріє відкидав вічне Синівство Христа, вважаючи, що Він почав існувати в якийсь момент після Отця.”

СВІДЧЕННЯ БІБЛІЇ

Отже, як ми побачили, коли Біблія говорить про Отця, Сина і Духа Святого, то часто вживаються однакові поняття і значення стосовно кожної Особи Трійці. Крім того, ці три Особи проявляють властивості, які притаманні тільки Єдиному Богу.

Також в Біблії є декілька місць, які говорять про Отця, Сина і Духа Святого в одному контексті. Їх варто запам’ятати, щоб дати відповідь тим, хто відкидає це вчення.

“Бо троє свідкують на Небі: Отець, Слово й Святий Дух, і ці троє одно” (1 Ів. 5:7).

“Тож ідіть і навчіть всі народи, хрестячи їх в ім’я Отця і Сина і Святого Духа” (Мт. 28:19).

“Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога Отця і спільність Святого Духа хай буде зо всіма вами. Амінь.” (2Кор. 13:13).

Єдність трьох Осіб Божества є настільки очевидною, що вже християни перших століть почали вживати слово “Трійця”, щоб цю істину виразити одним словом. Згодом, щоб дати відсіч лжевченням, які заперечували Божественність Ісуса Христа, слово “Трійця” і саме поняття Триєдиного Бога було узаконене на церковних соборах. Ось така історія появи слова “Трійця”, яке є майже у всіх мовах європейських народів, що сповідують християнство.

На закінчення ось такий висновок, який роблять автори книги “Біблійні доктрини”: “Ми поклоняємося Отцю, Сину та Святому Духу і визнаємо їх Особистості згідно з тим, що ми бачимо в Біблії. Тому ми в покорі визнаємо, що Вони є Одним у спілкуванні, цілі та сутності”.

Існує історія про те, як одному місіонеру давнини вдалося наочно показати, що складну Біблійну істину про Триєдиність Бога, яку і донині намагаються зрозуміти теологи. Для цього він під час проповіді про Трійцю використав звичайний листочок конюшини, який, як відомо, складається з трьох рівних частин. Таким чином він намагався пояснити істину про Трійцю язичницькому народу, який ніколи не чув Євангелії.

Володимир Байдак

ГОСПОДЬ НІКОЛИ НЕ ЗАПІЗНЮЄТЬСЯ!

Так сьогодні я називаю своє свідчення. Милості Божі я почала записувати ще з перших днів нашого перебування в лікарні.

Мій чоловік Василь був невіруючим. І так сталося, що він потрапив у лікарню з опіками 65% тіла: голови, шиї, обох рук, тулуба та правого стегна. В Калинівській районній лікарні, куди його доправили одразу, чоловік пробув одну добу. Капали до 15 літрів рідини, дивились — чи виживе, а на ранок відправили у опікове відділення вінницької лікарні ім. М. І. Пирогова. Як пізніше казав лікар — безнадійно махнувши рукою вслід.

В опіковому чоловіка стали готувати до операції. Обмотали тіло харчовою плівкою і чекали, щоб шкіра, яка згоріла, сама відмерла, і тоді вже робити пересадку. На це потрібно було 2–3 дні. Кожну добу майже без зупинки чоловікові капали до 10 літрів рідини. Опік був другого,

а в більшості місць третього ступеню з глибоким омертвінням тканин. По-научному, при 30% опіку тіла та глибокому омертвінню тканин шансів на життя вже немає, а у нас було 65%...

Я молилась Богу, зателефонувала друзям, щоб теж молились. Почалась сильна інтоксикація, відказали нирки, а рідини капали до 10 літрів на добу. До виведеної трубочки була прив’язана дволітрова пляшка, а в ній грамів 50 темнокоричневої сечі — і все. Нирки не працювали. Чоловік весь розпух, як накачаний. Лікарі сказали, що якщо набряк дійде до мозку — то все... А народ Божий молився. Прийшли брати і молились в палаті, а після їхнього уходу в чоловіка запрацювали нирки і набігло аж 2 літри чистої прозорої сечі. Санітарочка, яка тоді чергувала, все це бачила і потім розповіла нам, що в неї аж мурашки по тілу побігли від побаченого.

Я дізналась від людей, які вже лікувались певний час, що на лікування у них пішло приблизно 60 тисяч гривень (це при 40% опіку тіла, а у чоловіка було 65%). Де взяти такі гроші? Навіть якщо розпродати все хазяйство, я не збрала б такої суми, бо тільки за велику корову мені давали 10 тисяч. А у нас п’ятеро дітей (двоє старших живуть вже окремо). Я молилась. Господь робив Свою роботу, а ворог душ людських — свою. Йшла боротьба за душу мого чоловіка. Ближче до операції лікар повідомив, що потрібно ще 20 донорів, або до 1000 гривень за одного донора. Я — дзвонити. У відповідь: «Молись, молись!». З слізьми на очах і молитвою на вустах я йшла по довгому коридору та молила Господа, щоб явив милість. Зайшла в палату, а слідом за мною — медсестра, яка відповідає за донорів, і каже: «Ви знаєте, що вам треба ще 5 донорів, або по 300 гривень

за одного донора?». Я від почутого не могла і слова вимовити, тільки кивнула у відповідь, мовляв, да! Яка милість Божа за кілька хвилин! Слава Йому!

За першу операцію ми мали заплатити до 35 тисяч гривень (тільки за шкіру 27 тисяч). Йшли молитви. Після операції повідомили: 5 тисяч за шкіру, а всього 11 тисяч. Знову милість Божа!

Після першої операції, коли чоловік виходив з наркозу, то говорив всілякі гнілі слова, лаявся. Але приходили друзі, молились, він сповідувався, і вже після другої операції славив Бога. Хто колись сам оперувався або доглядав за оперованими, знає, що людина не контролює себе при виході з наркозу, що на серці — те й на вустах. У душі мого чоловіка вже був Господь!

(Закінчення на 4 стор.)

(Закінчення. Початок на 3 стор.)

Приходили діти Божі, які підтримували мене в молитвах і вранці, і ввечері. Лікаря, який лікував чоловіка, це не подобалось, і він якось сказав: «Що ви тут влаштовуєте, у вас є там, як це, будинки молитви — там і моліться!» Проводжаючи друзів, ми зустрілись з завідуючим, якому на нас поскаржились, а він сказав: «Я як ніхто схвалюю це. Продовжуйте в тому ж дусі.» Слава нашому Господу! Знову милість!

Спочатку перев'язки робили чомусь без наркозу, без обезболюючого. Чоловік від болю втрачав свідомість, а лікар сердився: «Що це таке, до мене з АТО привозили ще й не таких, воно не повинно боліти!» Чоловік плакав слізьми. І ми молились.

Якось в п'ятницю зробили перев'язку. Знявши старі бінти (відірвавши наживу!), нові мочили в «Бетадіні» з антибіотиком і бінтували знову. В суботу у 2 години ночі при медсестрі, яка міняла крапельницю, на бінтах з'явився опариш! Я в плач: що це, як це так?! Я поскаржуся, що

так погано дивляться! 2 години ночі, а я дзвоню друзям в тривозі. А мені: «Молись, молись!». І я молилась. Господь бачить все. Ранком приходить лікар, якому вже все повідомили, я йому показую фото, відео і самого опариша у пляшечці, а він мені: «Де ви його взяли? Ви собі уявляєте — в п'ятницю зроблена перев'язка, а в суботу — оце...» Повезли чоловіка знову на перев'язку. Після перев'язки лікар знову приступив до мене: «Де ви його взяли? Якби завелось, то був би не один, і не такого розміру.» Я теж так думала, бо опариш був досить спритний і не малий.

Наступного дня приходить лікар і каже: «Я бачу, що це жорстоко, будемо перев'язки робити під наркозом». І поставив нам 2 флакони антибіотика. «І цей антибіотик скільки буде потрібно — буду видавати я сам». Я пізніше подивилась його ціну в інтернеті — 500 гривень за один флакон! А на день потрібно 2 флакони. Інші люди купляли його самі, а нам видавав лікар!

Я продовжувала записувати милості Божі. Якось, коли чоловіка взяли на перев'язку, він почув розмову лікаря з медсестрою: «Ти знаєш, в моїй практиці такого ще не було, щоб за 3 тижні так все прижилося!». Так було треба, щоб він сам це почув, бо якби сказала я, то не повірив би. На груди і на живіт йому пересадили свинячу шкіру, на руки брали шкіру з двох ніг. І все прижилося. З нами в палаті лежав чоловік з опіком наполовину меншим, так у нього не приживалось, перероблювали пересадку. І коли я казала його жінці, щоб молилась Богу, вона відмовлялася: «Я в минулому комсомолка, комуністка, я так не навчена. Ти віриш, то молись». Але коли лікар допитувався, де ми взяли того опариша, після його уходу вона і каже: «Де, де — Бог дав! Ви не бачите, як лікар перемінився?».

Про це нам говорила і медсестра, яка робила перев'язки: «Якби ви бачили, як вашому чоловікові роблять перев'язки — легенько, акуратно, лікар аж труситься, все робить сам, нікому не довіряє!». Отака милість Божа!

Після другої операції, коли чоловік виходив з наркозу, він уже не говорив гнілі слова, а казав: «Ісус, Боже, я люблю Тебе, я так не страждаю, як Ти страждав на хресті!». А після третьої операції співав псалом «Співай до останнього стуку в грудях». Ми молились уже удвох. Але ми були в палаті не самі і помічали, що це не дуже

подобалось нашим сусідам. А нам хотілось молитись, співати, слухати проповіді. І тут Бог вийшов назустріч. Якось заходить лікар і каже нашим сусідам: «Бігом збирайтесь і йдіть за мною, бо завтра буде пізно». Жінка стала переносити речі. Виявилось, що звільнилась палата — люкс і їх перевели туди. А нам Господь дав Свій люкс. Ми залишились самі, молились, співали, слухали проповіді, до нас приходили друзі і залишалися до пізнього вечора, нас ніхто не тривожив.

Коли вже виписувались, я дякувала завідуючому а він каже: «Тільки божевільний може сказати, що це зробив лікар, якщо не буде дано зверху — ніякий лікар нічого не зробить!». Да і аміні! Слава Богу! Який чудний Господь — почути такі слова! Коли ми поступили в опікове відділення, я питала в медсестер, чи були у них такі хворі. Вони казали, що да, один помер, а другий лежав 7 чи 8 місяців. А мій чоловік лежав 1 місяць і 4 дні! Я свідчила всім, кому могла, свідчила, що Господь любить, слава Йому!

Нас виписали додому. Через тиждень у чоловіка почала сильно боліти ключиця. В районній лікарні казали, що це артрит ключиці, лікувалися дома 9 днів. Почалися сильні головні болі, на ключиці з'явилася гуля, яка збільшувалась. Ми поїхали назад в опікове відділення — лікар на важкій операції, це на 4 години, не менше. Пішли самі в хірургію — не приймають, не хочуть навіть подивитись, а поліклініка вже не працювала. Ледь випросила направлення на УЗД, пішли — а там черга на 2 дні наперед. І ми повернулися додому. Чоловік з сильними болями, а я з слізьми та питаннями: «Господи, що це, чому це, Ти ж стільки милості нам явив? Від санітарки до завідуючого всі казали, що з нами Господь». Ледь дочекались ранку, поїхали в районну поліклініку, зайняли чергу до хірурга, а він буде не скоро, пішов рвати зуб... Ми в стаціонар, в хірургію, а там знову завертають в поліклініку. Я — в слюзи. І тут підходить головний лікар: «Як ваша фамілія? Я вас шукаю. Розповідайте!». Чоловіка госпіталізували. Завели в палату. Ліжко на пульту, рядом для мене дерев'яне, всі зручності. От чому нас не приймали в Вінниці: Господь приготував нам місце тут! І Він знає, чому ми тут. Йшли операції, ми чекали, в чоловіка дуже боліла ключиця і голова. Я пішла в ординаторську за

обезболюючим, а там один лікар мене питає: «А ви у нас раніше не лежали?». Кажу: «Ні». «А куди ви вперше поступили з опіками?». «До вас у реанімацію, були першу добу». «А що, у вас все добре? Я хочу бачити Вашого чоловіка». І поспішив, неначе на допомогу.

Чоловік сидів, лікар розстебнув сорочку, дивиться... «А скільки ви лежали?». Кажу: «Місяць і 4 дні». «Та ви що! Це ж я вам 15 літрів рідини у першу добу прокапав! Через тиждень передзвонив у опікове, у мене там колега працює, так він сказав, що хворий вже сидить на лавочці. А я вам услід так безнадійно рукою махнув, як ви до Вінниці поїхали!». Розглядає чоловіка і каже: «Буває ж!». Я стала йому свідчити про те, що від санітарки до завідуючого опіковим всі казали: «Хвалити Бога!».

Від того, що у чоловіка довго стояв підключичний катетер (21 день), бо не було іншого місця, щоб його поставити, загноївся весь сустант ключиці. Знову прооперували. Але така, мабуть, була воля Божа, щоб ми потрапили на очі до лікаря, який не мав надії, що мій чоловік виживе, та свідчили йому про чудесне зцілення.

Отака велика милість Господа! Ворог душ людських хотів погубити душу мого чоловіка, але Господь, який має велику любов до нас, ніколи не запізнюється. Він вихопив, спас душу від смерті. Слава Йому!

Хочемо подякувати всім люблячим Бога, які за нас молились. Нехай Господь віддасть вам за ваші молитви, за вашу підтримку!

«Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!» (Єр.31:3)

Ліля Білоус
с. Мізяків
Вінницька обл.

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;
Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути
Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00,НД – 10:00,18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Поштова адреса:
а/с 5627, м. Вінниця,
21011, Україна
Електронна адреса:
christiannewspaper2017@gmail.com

Засновник та гол. редактор:
Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор:
Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень – для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134 МФО 305299, ОКПО 14360570 Вф ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано:
ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед»,
м.Вінниця, вул.Чехова 12а,
тел: (0432)55-63-97. Зам.1920701
Наклад: 2000 примірників.

